

**ORIOl RODRÍGUEZ**

# **EN UN MOMENTO DADO**

**HISTÒRIA ORAL  
DEL DREAM TEAM**

**Edició en català**



ORIOl RODRÍGUEZ

# EN UN MOMENTO DADO

HISTÒRIA ORAL  
DEL DREAM TEAM



grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu reproduir algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web [www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com) o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

© dels textos: Oriol Rodríguez, 2025

Producte oficial del futbol Club Barcelona® ©FC Barcelona, 2025

Disseny de coberta: Planeta Arte & Disseny

© Editorial Planeta, S. A., 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona (Espanya)

Edicions 62 és una marca registrada per Editorial Planeta, S. A.

Aquest llibre es comercialitza sota el segell Edicions 62

[www.planetadelibros.com](http://www.planetadelibros.com)

Primera edició: març de 2025

ISBN: 978-84-480-4256-1

Depòsit legal: B. 101-2025

Impressió i enquadernació: Liberdúplex

Imprès a Espanya – Printed in Spain



## SUMARI

|                                  |    |
|----------------------------------|----|
| Pròleg, per Manel Vidal          | 9  |
| Pròleg, per Yeray S. Iborra      | 17 |
| 1. DREAM                         | 15 |
| Patir                            |    |
| TEAM                             | 25 |
| Lobo Carrasco                    |    |
| 2. DREAM                         | 35 |
| Sols davant dels tancs blancs.   |    |
| TEAM                             | 51 |
| Javier Clemente                  |    |
| 3. DREAM                         | 57 |
| Les segones parts són una merda. |    |
| TEAM                             | 81 |
| Juan Carlos Uzué                 |    |

|                                                          |     |
|----------------------------------------------------------|-----|
| 4. DREAM                                                 | 97  |
| Stòitxkov ha nascut en una novel·la de Tolkien.          |     |
| TEAM                                                     | 125 |
| Luis Milla                                               |     |
| 5. DREAM                                                 | 133 |
| <i>Ja la tenim aquí</i>                                  |     |
| TEAM                                                     | 149 |
| Guillermo Amor                                           |     |
| 6. DREAM                                                 | 171 |
| Una cosa habitual                                        |     |
| TEAM                                                     | 185 |
| Eusebio Sacristán                                        |     |
| 7. DREAM                                                 | 205 |
| ¿I si ens inventem el final?                             |     |
| TEAM                                                     | 221 |
| Joan Gaspart                                             |     |
| Epíleg                                                   | 235 |
| Cronologia                                               | 237 |
| El millors partits del Dream Team                        | 249 |
| La filosofia del Dream Team en 10 frases de Johan Cruyff | 257 |
| Bibliografia                                             | 259 |
| Index onomàstic                                          | 261 |
| Agraïments                                               | 279 |

## PATIR

DIMECRES, 20 DE MAIG DE 1992

Avui el Barça ha guanyat la seva primera Copa d'Europa. Era el minut 111; una agonia. No podíem tornar a passar per allò de Sevilla, una altra vegada no. «Toca Stòitxkov, para Bakero, pica Koeman...», ha narrat Joaquim Maria Puyal. «Toca Stòitxkov, para Bakero, pica Koeman...». I un altre cop: «Toca Stòitxkov, para Bakero, pica Koeman...». Barça 1, Sampdoria 0. I llavors el temps s'ha aturat. Quan he recuperat els sentits, estava dret, saltant, abraçat a en Kiku, a sobre d'una taula del bar de Sant Andreu on he quedat amb els amics de l'institut per mirar el partit. Volaven els cendres i els gots de tub. «Toca Stòitxkov, para Bakero, pica Koeman...».

Al carrer, els cotxes entraven per la Meridiana amb la urgència adrenalínica del que fugí d'una catàstrofe nuclear o s'escapa d'una invasió zombi. Tocaven el clàxon i cridaven «Campions, champions». Suposo que anaven a Canaletes. A la cantonada amb Fabra i Puig, a través de la finestra, m'he abraçat a un que aguantava el volant amb una mà i amb l'altra una ampolla de cava. No m'agrada el cava, però n'he fet un bon xarrup.

Amb en Kiku hem estat discutint si anàvem a Canaletes o no. Finalment hem decidit anar demà a la plaça Sant Jaume. Ens hem acomiadat al portal de casa seva i, amb la bandera catalana lligada

al coll i la bufanda del Barça a l'estil bandana, he seguit Fabra i Puig amunt, direcció Horta; direcció a casa.

A prop de la plaça Virrei Amat, el cuiner d'un bar llardós —un paio amb els capil·lars del nas dibuixant un mapa de rius vermells i una panxa patrocinada per Estrella Damm— m'ha cridat que ells en tenien sis.

«I totes en blanc i negre».

M'imagino que la felicitat és el minut 111. «Toca Stòitxkov, para Bakero, pica Koeman...». Sí, deu ser això.

DISSABTE, 31 DE GENER DE 1987

Avui m'he fet del Barça. Fins ara era de l'Espanyol. De l'Espanyol i —això és innegociable i irrenunciable— de l'Horta. Però avui m'he fet del Barça.

Fins avui he sigut de l'Espanyol per culpa d'en Ramón del Cerro, un amic dels meus pares que és seguidor d'aquest equip. Ell i tota la seva família: la dona, la filla gran, el fill mitjà i la filla petita. Tots socis. Però al camp, a Sarrià, només hi van el pare i el fill. I com que els sobren tres carnets, van començar a portar-m'hi a mi també.

Anem amb el seu Seat Ronda des d'Horta fins a Sarrià. En Juan Ramón —el fill d'en Ramón— i jo seiem al darrere, traient les nostres banderes per la finestra. Pel camí, la gent ens insulta.

«Perico que vola, perico a la cassola» és el més fi que ens solen cridar. Tot canvia quan arribem a General Mitre i comencem a coincidir amb més aficionats de l'Espanyol. Les mirades i els somriures de complicitat es creuen entre els vidres dels vehicles.

D'altra banda, fins avui he sigut —i em sembla que sempre ho seré— de l'Horta, pel meu avi Manel. L'avi va jugar amb l'Horta abans de la guerra. A casa hi ha una foto seva de juvenil. Forma part de l'onze inicial. És dels que estan asseguts a la fila de baix. Porta una tovallola lligada per dins de la samarreta blanca, els pantalons negres, les mitges negres i unes botes enormes que

semblen transatlàntics travessant un oceà. Per ell, al barri, a les Cases Barates, els veïns acostumen a dir-me «aquest nen porta el futbol a la sang».

L'avi em porta al camp de l'Horta des que vaig néixer. Ell i jo; ningú més. El diumenge és el nostre dia. Em deixa sol —sempre ho ha fet— a la tribuna i ell se'n va al vestidor. Des de fa anys és el massatgista de l'equip. És el meu avi, però al club tothom també li diu avi. El joc m'hipnotitza, però encara ho fan més els periodistes que narren als partits per la ràdio i els que van prenent apunts per escriure la crònica que sortirà publicada el dilluns a l'*Sport* o el *Mundo Deportivo*. Em quedo embadalit amb el públic. Tot són homes, la majoria amb bigoti. Molts em semblen vells, tot i que no ho deuen ser gaire. Fumen pursos, insulten els àrbitres quan xiulen en contra de l'Horta, i insulten els jugadors de l'Horta quan fallen una ocasió clara.

L'avi diu que ell només és de l'Horta. Però a casa tots sabem que també és una mica de l'Espanyol, perquè sempre s'està queixant que el Barça roba els millors jugadors dels clubs humils de Catalunya. I malgrat tot, a vegades em porta amb ell al camp de la Fabra i Coats a veure el Barça Atlètic. Un dia estàvem fent cua al bar del camp i em va dir que em fixés en un home: «Aquell d'allà és en Carles Rexach. Era un gandul, però també un dels millors jugadors de la història del Barça».

El meu tiet Manel també és molt de l'Horta, tant com del Barça. Potser per això el tiet i l'avi sempre s'estan discutint. Potser per això avui m'ha portat al Camp Nou. Pot viure amb el fet que el seu pare sigui de l'Espanyol, però que ho siguin el seu pare i el seu nebot li resulta una càrrega insuportable.

«Avui, Oriol, et faràs del Barça».

Avui el Barça juga contra el Reial Madrid. Només d'entrar al Camp Nou, tot i que no ho he volgut reconèixer, ja era del Barça. Quan Gary Lineker ha marcat el seu tercer gol, ho he admès públicament.

«Tiet, ja soc del Barça».

El Barça ha guanyat 3-2. Ha marcat Lineker al minut 2, al minut 5 i al minut 47. Després, el Madrid ha marcat al 61 i al 80.

El primer l'ha fet un que es diu Valdano. El segon, Hugo Sánchez, que l'ha celebrat amb la seva habitual tombarella. Quina ràbia que fa, el paio.

El meu tiet diu que Hugo Sánchez va estar a punt de fitxar pel Barça, però que Terry Venables finalment el va descartar i va demanar que fitxéssim un escocès, Steve Archibald, que és bo, però no tant com el mexicà. També diu que amb l'Hugo Sánchez segur que hauríem guanyat la final de Sevilla. Els últims minuts vam patir moltíssim perquè semblava que el Madrid empataria.

«Oriol, el Barça és el millor equip del món, som més que un club, però sempre patim. Si et fas del Barça, això és el primer que has d'aprendre».

He arribat a casa eufòric. Els he explicat als meus pares que el Barça havia guanyat 3-2, que hi ha hagut emoció fins al final, i que ara soc *culer*. Al meu pare, que no li agrada el futbol, li podria haver dit que m'havia fet hare krixna o legionari, i el meu canvi de bàndol li hauria suscitat el mateix interès.

«Papa, em fas soci del Barça?».

«El futbol és de burros». I tema resolt.

Diuen que pots canviar de tot menys d'equip de futbol. Pot ser, però jo —tot i que no sé si estic preparat per patir— avui m'he fet del Barça.

DIJOUS, 28 D'ABRIL DE 1988

El tiet Manel em va dir que ser del Barça és sinònim de patir, que aquesta és la primera lliçó que ha d'aprendre un *culer*. Jo segueixo intentant interioritzar la nostra raó de ser com a barcelonistes: patir, patir i patir. I avui estic patint perquè ha passat una cosa que no entenc. Al *Telenotícies* ho han descrit com «el motí de l'Hesperia». Li he preguntat al meu pare què passava, però la seva resposta ha estat la de sempre: «El futbol és per a burros i els futbolistes són uns milionaris consentits», i ha continuat sopant.

A les imatges, es veu tota la plantilla reunida en una gran sala de banquets d'un hotel, suposo que l'Hesperia. Al centre d'una infinita taula, davant de desenes de micròfons, hi ha el capità, José Ramón Alexanco. A la seva esquerra, Ramon Maria Calderé, Paco Clos... A la dreta, Víctor Muñoz, l'entrenador Luis Aragonés, Urbano... Hi eren tots. Llevat de Francisco López López, un extrem explosiu del filial, un de casa, del barri de la Verneda, a qui han operat fa uns dies i encara és a l'hospital. Tampoc hi ha Gary Lineker, que està concentrat a Hongria amb la seva selecció, ni Bernd Schuster.

El tiet diu que Schuster és boníssim, el millor migcampista que ha tingut mai el Barça, però que només pensa en ell. Que quan el van canviar a la final de la Copa d'Europa de Sevilla, va agafar un taxi i se'n va anar del camp abans que acabés el partit. I és que al tiet, quan parla de la final de Sevilla, encara se li neguen els ulls i li bull la cara, de tan vermella que se li posa. Perdut entre la tristesa i la ràbia, diu que aquesta ferida no se li curarà mai. Ser *culer* és patir. A l'escola, en Juanjo —que és *merengue*— m'ha dit que Bernd Schuster fitxarà pel Madrid la temporada que ve. No ho he volgut preguntar al tiet perquè segur que exclamaria: «No hi ha traïció més gran a la vida que un jugador del Barça fitxant pel Madrid. De blanc no vull ni els llençols». I llavors la meva tieta tornaria a explicar-me que quan es van casar, el tiet li va demanar que, sisplau, es vestís de negre, de vermell, de blau... del color que volgués menys de blanc. Ella, evidentment, no li va fer cas. Ell es va posar un trajo blau fosc, una camisa blau cel i una corbata granat.

La cosa va d'alguna qüestió d'Hisenda. Es veu que per estalviar diners en impostos —els jugadors i el club—, el Barça ha ideat un model de contracte dividit en dos. I aquí ja m'he perdut. El presentador del *Telenotícies* ha explicat —o si més no és el que jo he entès— que, per una banda, els jugadors cobren el 60 % del sou declarant el 53 % en impostos, i el 40 % restant el cobren com a drets d'imatge, tributant (aquesta ha sigut la paraula que ha fet servir i que ara buscaré al diccionari) únicament el 35 %. Quan el club els va fer la proposta —ha prosseguit el presentador—, els va assegurar que era legal, i per això tots la van acceptar. Hisenda ho veu diferent, perquè des de fa mesos els està reclamant una milionada. Els jugadors diuen que és el

club el que ha de pagar el que Hisenda demana; el club diu que són els jugadors els que s'han d'espavilar amb Hisenda. I com que no es posen d'acord, la plantilla ha decidit fer públic un manifest exigint la dimissió del president, l'empresari de la construcció Josep Lluís Núñez, a qui el títol anomena «el rei del xamfrà». Això tampoc ho entenc.

Alexanko ha llegit un comunicat que començava acusant Núñez i la resta de la directiva blaugrana d'intentar dividir l'equip: «La professionalitat i l'honestedat de la plantilla no es poden posar en dubte». Els futbolistes, a través del capità, han assegurat que han «perdut tota la confiança en el president, que ens ha decebut com a persona i ens ha humiliat com a professionals». Diuen que se senten «totalment enganyats per ell perquè no ha complert els compromisos pactats». I han acabat llançant l'última bomba quan han demanat que Núñez deixi el Barça: «Tot i que la petició de dimissió és un dret dels socis del club, des de la plantilla també la suggerim».

Alexanco no ha sigut l'únic que ha parlat. Quan el capità ha acabat de llegir el comunicat firmat per tota la plantilla, han pres la paraula jugadors com Víctor Muñoz, que ha insinuat que «Núñez no és fanàtic del Barça, és fanàtic de si mateix». Bum. Carrasco, un altre dels pesos pesants del vestidor, ha dit que «el president del Madrid sí que està amb els seus jugadors». Això fa mal. Bum. I Urruti, el porter, ha rematat amb un «que em facin això a mi, que he callat després de tot el que ha passat i he sagnat i he mort al camp pel Futbol Club Barcelona. I jo que volia morir aquí com a futbolista... I que diguessin que ho arregléssim nosaltres quan el problema era comú.....». És l'«Urruti t'estimo» que ens va donar una Lliga parant un penal a Valladolid. Un mite. Una llegenda. Bum.

D'aquí a dos dies el Reial Madrid visita el Camp Nou. Res en joc, fa temps que ja és campió de Lliga. Un altre any en blanc. Encara sort que vam guanyar la final de la Copa del Rei que vam jugar contra la Reial Societat. 1-0 i a agafar el bus de tornada cap a casa. Ningú a Canaletes. No hi ha festa a la plaça Sant Jaume. Això sí, aquest trist gol d'Alexanco al minut 61 ens ha assegurat que, un any més, puguem tornar a jugar la Recopa, que pel que sembla és la nostra competició europea fetitxe. Ser del Barça és patir.